

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

ANUL MILOSTIVIRII

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 1-2 (258-259) ianuarie-februarie 2016

Un an nou binecuvântat!

În cârticica de gânduri pentru fiecare zi, intitulată „*Îți doresc o zi bună*”, Padre Pio ne spune ceva deosebit de ceea ce suntem obișnuiți să auzim despre începutul de an.

Suntem la gândul scris pentru 31 ianuarie. „**Eu nu trebuie să las să treacă prima lună a anului fără să trimit sufletului tău salutări de la al meu și să te asigur tot mai mult de afecțiunea pe care inima mea o nutrește pentru a ta, neîncetând niciodată să dorească pentru amândouă tot felul de binecuvântări și fericire spirituală. Dar, îți recomand cu căldură ție, biata ta inimă. Ai grijă să o dăruiești zilnic, din ce în ce mai plăcut, dragului nostru Mântuitor, și încredințează-te că acest an este mai rodnic în fapte bune decât cel care s-a încheiat, fiindcă noi trebuie, cu aceeași viteză care face să treacă anii și ne apropie veșnicia, să ne dublăm curajul și să ne ridicăm spiritul la Dumnezeu, servindu-L cu mai mare râvnă în tot ceea ce vocația noastră și profesiunea noastră de creștini ne cere.**”

Dialogul inimilor este ceea ce ne lipsește cel mai mult.

Acea încredințare că celălalt mă vede cu inima, deci mă înțelege și mă acceptă cu bucuria spiritului comun, care are aceeași sursă, Isus Cristos, blândul Mântuitor.

Realitatea în care prin ochi și zâmbet sincer inimile noastre să se salute, să-și facă urări de bine.

Să încercăm, la acest început de an care este ales „al Milostivirii Divine”, să ne testăm zilnic **curajul** de care vorbește Padre Pio.

Curajul de a fi buni.

Curajul de a opri la timp orice gând sau acțiune care nu ne apropie de Dumnezeu.

Curajul de a lua pauză de una sau câteva secunde pentru a medita la ceea ce urmează să spunem sau să facem, *ridicându-ne spiritul la Dumnezeu*.

Atunci, tot ceea ce va veni de la noi va putea fi scăldat în lumina Lui.

Putem spera la aceasta. Putem spera la binecuvântări și fericire spirituală.

UN AN BUN!

Maria-Mirela FILIMON

CALEA DESĂVÂRȘIRII

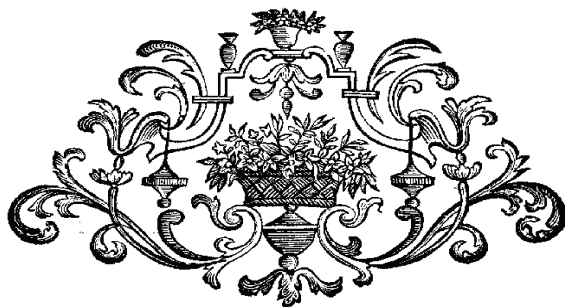
Despre unirea dragostei frățești

Un lucru ce-l cere dragostea aproapelui de la noi și care o și alimentează mult, este să avem stimă față de el, de semănul nostru. Prețuind pe Dumnezeu mai presus de toate, să-l prețuim și pe aproapele ca pe unul aparținător lui Dumnezeu. Nu trebuie să așteptăm ca el să ne arate cinste întâi, ci noi să o arătăm. Cel mai bun lucru este să vorbim bine despre el. De vrei să fii iubit, iubește și tu pe aproapele tău.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ

“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Milostivirea, fiica iubirii	
Jubileu în Biserica Catolică.....	4	creștine.....	15
Pagini bilingve.....	10	Papii secolului al XX-lea.....	18
Îndemnuri spre o bogată viață și		”Maria Rosa Mystica”.....	20
trăire creștinescă.....	12		

Te urmăm!

O noapte de iarnă. Pământul căptușit cu zăpadă aburea un frig ce-ți înmuia măduva oaselor. Regele Poloniei, Wenceslau, a pornit pe această vreme să viziteze toate bisericile Capitalei. Singura suită vizibilă era un biet servitor ce venea în urma regelui, tânguindu-se mereu de pișcăturile frigului.

„Mergi pe urmele pașilor mei, zise sfântul rege, și vei vedea că nu o să-ți mai fie frig”.

***

Suferim de lipsa căldurii sufletești

Pe ale cui urme pași-vom ca să ne dezmoțim membrele? Toți oamenii, cu toate experiențele lor, ne înșeală, ne îngheață tot mai mult.

Doamne, ne este frig și ne roade dintele din cristal și ne arde în patimi, ne arde, ne consumă pe noi cei tineri.

Frate, vezi drumul podit cu pietre, pătat ici-colo cu mari picături de sânge? E un drum anevoios. Privește, cineva, cel ce a lăsat aceste urme îți întinde mâna. E cu o cruce mare și noduroasă pe umeri. Privește încă pe cei înfrigurați ai vieții-căci fiecare om ascunde frig în suflet. Uite-i, devin *flacără* pe data ce pășesc pe urmele *celui cu crucea mare*, catifelată în sângele Lui.

E Cristos, Regele Veșnicei sfinte flăcări a Vieții...

Frate tânăr, pășește pe urmele Lui ca să te înviiorezi.

Cinci luni

De când Păstorul datoriei s-a

dus dintre noi, Mitropolitul Vasile Suci. Acum, când alt Păstor stă să-i urmeze să amintim refrenul vieții Mitropolitului Vasile.

Faceți-vă datoria!

Peste capricii, peste surprinderea schimbărilor sufletești, Păstorul era punctual de granit a peste un million de suflute, prin statornicia și îndemnul la muncă.

Printre ultimele ajutoare pe care le-a dat au fost cele pentru *Tinerimea Nouă*, pe care o încuraja, între ultimele bucurii pe care le-a avut a fost cea pentru gruparea de la Cluj a studenților marianiști, Cruciații Adevărului.

Sfântă viață a cărei refren a fost datoria.

Frate, apucă făclia ce ce ți-o întinde, și poart-o, făclia datoriei.

Păstorului...

Ați venit și ne bucurăm, căci:

Vă știm cu suflet tânăr, cu pași neobosiți pe povânișuri și creste de munte,

Vă știm iubitor al naturii, cititor al petalelor de flori și iscusit observator al lumii celor mici,

Vă știm blând îndrumător, ctitor al oricărei râvne spre bine, abil mânuitor al cuvântului,

Vă știm așa cum tinerețea Vă dorește, tinerețea înțeleasă în dorințe mari.

Această tinerețe, Înaltpreasfinte, Vă cere binecuvântarea arhierească.

Episcop Ioan SUCIU

Jubileul în Biserica Catolică

Suntem într-un **An Sfânt**, în „**Anul Milostivirii Divine**”, deschis de Papa Francisc la 8 decembrie 2015. Până la închiderea lui, la 20 noiembrie 2016, la Sărbătoarea „Cristos, Regele Universului”, avem în față 11 luni, în jur de 330 de zile. Întrebarea pe care ne-o punem este: „Cum vom trăi acest timp?”

Este cu adevărat o întrebare-cheie, pentru că, privind „Anul Milostivirii Divine” dinspre Biserică, de la Biserică am găsit tot ce trebuie să știm despre ce este un Jubileu și cum trebuie să fie trăit. Privind spre noi, am rămas destul de descumpănită. Oare am asistat la deschiderea „Porții Sfinte” doar pentru că a fost ceremonialul frumos?

La nivel general, se mai ridică o întrebare: în lumea secularizată de astăzi, fără temeiul unei ordini de valori, „iertarea” mai are un loc?

La recenta audiență generală, spontan, Papa a pus celor prezenți întrebarea: „Care sunt faptele milostivirii trupești și sufletești?” Ne sunt recomandate ca să le dăm viață în acest An Sfânt. Din sală au știut vreo douăzeci de persoane. De aici, dorința de a face cu toții un mic efort pentru a cunoaște, a înțelege ce este un Jubileu și cum se trăiește, în cazul nostru, „Anul Milostivirii Divine”.

Jubileu, cuvânt latin (Jubilaeus), înseamnă sărbătorire a împlinirii unui număr de ani (de obicei 50) de la

producerea unui eveniment important.

Ideea Jubileului în Biserica Catolică a venit în Evul Mediu din partea credincioșilor, care, formați de preoți din mari Ordine, cum au fost Ordinul Franciscan și Dominican, loviți de epidemiile frecvente în acele timpuri și de multe primejdii, doreau să trăiască o viață creștină cât mai autentică. Primul Jubileu a fost proclamat de Papa Bonifaciu al VIII-lea, la 22 februarie 1300, prin Bula „*Antiquorum habet fida relatio*”. Începutul a fost însă în Noaptea de Crăciun, când mulțime de credincioși din Roma și din împrejurimi a venit în Cetatea Eternă să se roage la mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel.

Papa Bonifaciu al VIII-lea (1294-1303) a deschis seria marilor Papi, a impus studii serioase viitorilor preoți, i-a dorit stăpâni pe cultura umanistă, a ridicat în felul acesta nivelul clerului; de altfel Papa însuși poseda o frumoasă cultură, era un filozof și un înțelept, el a pus bazele Universității „Sapienza” din Roma. A impus celebrarea Sf. Liturghii în fiecare zi. Excelent administrator, eminent diplomat, a asigurat independența Sfântului Scaun. Înzestrat cu mule virtuți, nu a dezamăgit pe credincioși. Ca toți oamenii mari, a avut și dușmani.

(continuare în pag. 6)

Textul promulgării este bine conservat, săpat în piatră chiar lângă Poarta Sfântă: „Siguri de îndurarea lui Dumnezeu Atotputernicul și bazându-ne pe autoritatea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, la sfatul fraților noștri și în plinătatea puterii apostolice [...] noi acordăm în acest an 1300 și la tot 100 de ani în viitor iertarea deplină a păcatelor”. Pentru iertarea păcatelor, obligația de bază era pelerinajul la Roma, la mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel - vizitarea Bazilicilor San Pietro și San Paulo trebuia făcută de 30 de ori succesiv. Sensul esențial a fost purificarea și convertirea vieții prin spovada sacramentală, era și ocazia întâlnirii cu măturisitorii credinței și de venerare a relicvelor sfinților.

La acest prim Jubileu au participat locuitorii Romei și de pe aproape, printre pelerinii iluștri a fost și Dante Alighieri. Giotto a pictat pe fațada Lateranului promulgarea primului Jubileu. Fresca este astăzi mult deteriorată de timp.

Anii jubiliari au un caracter profund spiritual, penitențial. Prin tradiție, Jubileul obișnuit are loc de mult timp la distanță de 50 de ani. Schimbarea de la 100 de ani la 50 s-a făcut de la al II-lea Jubileu, când, poetul Francesco Petrarca a scris Papei Clement al VI-lea (1342-1352) o scrisoare în care, având în gând cât de scurtă este viața omului, a cerut Papei să dea fiecărei generații posibilitatea iertării.

Găsind ideea bună, Papa, prin Bula „Unigenitus”, fixează 50 de ani perioada dintre Jubilee, ca la vechile Jubilee evreiești. Papa Clement având atunci reședința la Avignon, i-a cerut poetului să se ocupe de organizarea Jubileului.

La Jubileul al III-lea, Papa Urban al VI-lea (1378-1389) a redus la 33 de ani distanța dintre Jubilee, după anii de viață ai Mântuitorului, și a introdus și „Bazilica Santa Maria Maggiore” ca loc de pelerinaj, mai târziu a devenit și „Bazilica San Giovanni din Laterano”. Importanța Jubileului este tot mai înțeleasă, pelerinii acestui Jubileu nu sunt numai din Italia, documentele menționează participarea Poloniei, Germaniei, Ungariei și a Angliei.

Jubileul al VI-lea se cere să fie reținut, dar și Papa aceluia Jubileu, Nicolae al V-lea (1447-1445), Papa care a readus reședința papală la Vatican și a început să se gândească la o nouă Bazilică. Gândul a luat viață în timpul Papei Iuliu al II-lea, care a încredințat ridicarea Bazilicii San Pietro lui Bramante, Michelangelo și Bernini, aceștia având viziunea imensității, a colosului și a frumuseții. Bazilica a fost construită în timp de 120 de ani, sub 20 de Papi. Mult timp Roma a fost un mare șantier, Jubilee erau un stimulant, Papii au adus pentru lucrări în timp și alți mari artiști: Sandro Botticelli, Domenico Ghirlandaio,

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Pietro Perugio, încât Roma creștină a devenit o Capitală spirituală și artistică a cărei strălucire durează și astăzi. Iar Papii au fost protectorii cântecului nou al bucuriei sufletului care-și lauda Creatorul-Renașterea.

În afara Jubileului obișnuit, sunt Jubileele extraordinare, hotărâte de Papa Sixtus al IV-lea (1471-1484), în 1475, la al VII-lea Jubileu. Papa a decis să ofere credincioșilor calea de înnoire a relației lor cu Dumnezeu și cu semenii, de aprofundare a credinței lor până a avea curajul de a-L mărturisi pe Cristos. Pentru Jubileu, atunci s-a folosit pentru prima data termenul de „An Sfânt” și distanța s-a redus la 25 de ani. Jubileul a adus o noutate: Bula papală a fost pentru prima data tipărită-invenția lui Gutenberg. Pelerinilor nu le-a fost deloc ușor, Tibru s-a revărsat și calea de la San Pietro la San Paolo s-a făcut cu bărcile.

Dacă un cercetător ar dori să realizeze o istorie a Jubileului în Biserica Catolică, s-ar afla în fața unor imense și diverse informații privind societatea în ansamblul, cu toate contradicțiile, incertitudinile, firescul și nefirescul ei: viața spirituală și dezvoltarea ei, structurile de clasă, realitatea economică, marile descoperiri, evoluția tehnicii, a orașului, a civilizației și a culturii, a artei, mutațiile, schimbarea mentalităților etc. Dacă la primul Jubileu pelerinii erau din Roma și

împrejurimi, la următoarele erau dintr-o mare parte a Europei, odată cu descoperirea, cu opt ani înainte de 1500 a Americii, aria pelerinilor a cuprins și alte continente.

În afară de credință, fiecare Jubileu a însemnat un nou pas în dezvoltarea Romei, a Europei și a lumii, dovedind că Biserica a fost, de-a lungul secolelor, imboldul, și, fără excepție, întotdeauna deciziile Papilor de la Roma au fost luminate de lumina lui Dumnezeu înspre binele omului.

În desfășurarea fiecărui Jubileu intervin noutăți care azi ne mulțumesc cunoașterea și curiozitatea, dar, desigur, pașii importanți sunt în spiritualitate. Oricum, pentru documente și comunicare s-a pornit de la manuscrise, s-a ajuns la tipar, apoi la mijloacele de comunicare bazate pe circuitele electronice digitale și pe informatică. Peliculă video s-a introdus la Jubileul XXII, în timpul Papei Leon al XIII-lea, (1878-1903), în 1933 Pius al XI-lea a vorbit la radio. Cele mai moderne mijloace de comunicare au fost folosite la Jubileu de Papa Ioan Paul al II-lea.

Să revenim la spiritualitate. La Jubileul al XII-lea, 1600, Papa Clement al VIII-lea a vizitat de 70 de ori Bazilica, a postit numai cu pâine și apă, a vizitat pelerinii la casele de primire, le spăla picioarele și le servea masa.

În 1750, la Jubileul al VIII-lea, Papa Benedict al IV-lea (1740-1758),

(continuare în pag. 8)

a fixat „Via Crucis” în Coloseum.

Jubileul al XIX-lea, 1775, a fost proclamat de Papa Clement al XIV-lea (1769-1775), dar murind, a avut loc în timpul urmașului, Papa Pius al VI-lea (1775-1799). Ceea ce a impresionat foarte puternic la acest Jubileu, a fost prezența Bisericii Catolice de rit Oriental, care a fost văzută de pelerini, în Joia Mare-au defilat în splendide odăjdii 100 de Episcopi.

În șirul lung al anilor, la Jubilee, s-au făcut canonizări;

Ioan al Crucii, Tereza de Lisieux, Ioan Vianney, Maximilian Kolbe, Faustina, Tereza a Crucii și alții. În acest An Sfânt va fi canonizată Fericita Tereza de Calcutta.

Papa Leon al XIII-lea, la Jubileul al XXII-lea, a consacrat lumea la Inima lui Isus.

În 1925, Pius al XI-lea (1857-1939) a instituit Sărbătoarea „Cristos, Regele Universului”.

În 1950, Pius al XII-lea (1876-1958), în cadrul Jubileului, a proclamat „Dogma Înălțării la Cer a Preacuratei”.

De personalitatea Papei Ioan Paul al II-lea, figură carismatică, sunt legate evenimente majore din istoria recentă: prăbușirea sistemului totalitar în Estul Europei, restaurarea valorilor creștine și „Jubileul 2000”, când Piața San Pietro, „a devenit un microcosmos care a reflectat toate circumstanțele omenirii”, iar Papa a condus „barca

lui Petru” în noul Mileniu.

În decursul atâtor secole, s-a păstrat aceeași fermă credință în Dumnezeu, exprimarea credinței pelerinilor s-a schimbat însă foarte mult.

Începând cu primul Jubileu și mult timp după aceea, pelerinajul era considerat o cale sigură a mântuirii. Creștinii de atunci au străbătut Europa dorind să ajungă la Roma, au ignorat drumurile rele și pline de bandiți, asprimea anotimpurilor, primejdiile, îmbolnăvirile - erau frecvente epidemiile de ciumă - și moartea, sperând să fie mântuiți. Părerea de rău pentru păcate era așa de mare, încât se flagelau. A rămas în istorie Jubileul de la 1400, supranumit Jubileul negru, pentru că pelerinii care se flagelau erau îmbrăcați în veșminte negre, dar și pentru că o cumplită epidemie de ciumă neagră.

În decursul timpului, conștiința individuală și mărturisirea

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

sacramentală vor avea tot mai multă greutate, de asemenea Sfânta Euharistie, care nu era prevăzută pentru obținerea Indulgenței la primele Jubilee. Această comuniune cu Cristos, urmarea Lui, vor îmbogăți credința și vor schimba exprimarea ei. Foarte importante au fost „Exercițiile spirituale” ale Sf. Ignățiu de Loyola, mijloc pe calea desăvârșirii spirituale. Sf. Ignățiu de Loyola a fost și el pelerin la Jubileul al X-lea, în 1550.

Dacă amintim aparițiile Sfintei Fecioare de la Lourdes și Fatima - și nu sunt singurele - miracolele, puterea Sf. Rozariu, Biserica cu învățăturile ei, grija părintească a Papilor, Episcopilor și preoților, constituțiile Conciliului Vatican II, se înțeleg modificările pe care trecerea veacurilor le-a imprimat asupra exprimării credinței la Jubilee, de la 1300 până la trecerea în cel de-al III-lea Mileniu, deși esența Jubileului și a pelerinajului au rămas neschimbate. La primul Jubileu, Papa Bonifaciu, adresându-se pelerinilor, i-a îndemnat să-și dea mâinile și să-și ierte greșelile unii altora. Dar Papa Francisc nu face același lucru?

Credem că lumii agresive, violente și nedrepte de astăzi, „Jubileul Milostivirii Divine”, dacă se va trăi așa cum Biserica și Sfântul Părinte ne îndeamnă să-l trăim, îi va opune o lume plină de blândețe și bunătațe. Milostivirea din iubire poate diminua aria răului, îl poate învinge.

Victoria Milostivirii e cuprinsă în imnul „Magnificat”-bucuria victoriei mântuirii și puterea lui Dumnezeu asupra răului.

Papa Francisc ne cere să dăm faptelor noastre mai multă umanitate, agenda Sfântului Părinte pentru „Anul Milostivirii Divine” înscrie ocazii speciale în acest sens. Pentru mărturisire, în 4 și 5 martie, este notat activitatea „24 de ore cu Domnul”, timp în care preotul poate fi găsit în confesional. De atitudinea umană a preotului față de păcătosul care și-a învins reținerea mărturisirii, va depinde de acum viața lui de creștin. În noiembrie este „Jubileul celor închiși”. Și acolo va ajunge iertarea și sprijinul pentru a trezi curajul de a se reîncepe o nouă viață. Dacă mai amintim „Jubileul copiilor”, Jubileul bolnavilor și a persoanelor cu dizabilități”, avem imagine dimensiunii spațiului în care poate ajunge, prin noi, lumina creștinismului și harul milostivirii.

În aceste multe zile care ne stau în față, esențial pentru fiecare din noi este să ne străduim ca „milostivirea” să nu rămână un cuvânt abstract și „Jubileul Milostivirii Divine” să-și împlinească scopul.

Să o rugăm pe Sfânta Fecioară să ne vină în ajutor, pe Ea, care a cunoscut mai mult ca orice făptură profunzimea iubirii milostive.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Tu m’apportes l’amour

Mère Teresa de Calcutta

„Au lecteur d’en retrouver en lui-même l’unité profonde: celle des deux grands commandements; le premier, l’amour de Dieu, et celui qui lui est semblable, l’amour du prochain”.

La foi est un don de Dieu. Sans elle, il n’y aurait pas de vie. Et notre Œuvre, pour porter les fruits, pour n’appartenir qu’à Dieu, pour être belle, doit se construire sur la Foi.

Le Christ a dit: „J’étais affame, j’étais nu, j’étais malade, j’étais sans logis, et tu as fait cela pour moi”.

C’est sur la Foi en ces mots qu’est fondée toute notre Œuvre... La Foi manqué, parce qu’il y a trop d’égoïsme et de recherché du gain pour soi. Pour que la Foi soit vraie, il faut qu’elle soit généreuse. L’amour et la Foi vont ensemble. Ils se complètent.

Que le Christ, déclare-t-elle, fasse passer Sa lumière et Sa vie, en chacun de nous, et à travers nous, dans le monde de la misère. Que les pauvres, quelles que soient leurs croyances, en nous voyant, soient attirés vers le Christ et nous invitent à rentrer chez eux, dans leurs vies.

Dieu donne à toutes les âmes qu’il a créés une chance de se trouver face à face avec Lui, de L’accepter ou de Le rejeter.

Nous savons bien, nous-mêmes, dit Mere Teresa, que ce que nous faisons n’est qu’une goutte dans l’Ocean. Mais si cette goutte n’était pas dans l’Ocean, elle manquerait.

PAGINI BILINGVE

Asociația „Prietenii Bisericii Greco-Catolice Române”, Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Tu îmi aduci iubire

Maica Teresa de Calcutta

„Revine cititorului să regăsească în el însuși unitatea profundă a celor două mari porunci; în primul rând iubirea față de Dumnezeu, și apoi, ceea ce este același lucru, iubirea aproapelui.”

Credința este un dar de la Dumnezeu. Fără ea, nu ar exista viață. Munca noastră, pentru a aduce fructe, pentru a nu aparține decât lui Dumnezeu, pentru a fi frumoasă, trebuie să fie construită pe Credință.

Cristos a spus: „Îmi era foame, eram dezbrăcat, eram bolnav, eram fără adăpost, iar tu ai făcut toate acestea pentru mine”.

Este vorba despre Credință în aceste cuvinte, care fondează întreaga noastră operă. Credința poate da greș dacă există prea mult egoism și caută câștigul personal. Pentru ca credința să fie adevărată ea trebuie să fie generoasă. Dragostea și credința merg împreună ... se completează reciproc.

Fie ca Isus Cristos, declară ea, să transmită lumina Sa și viața Sa fiecăruia dintre noi, și prin intermediul nostru, în lumea celor săraci. Cei săraci, indiferent de credințele lor, văzându-ne pe noi să fie atrași înspre Cristos și să ne invite la ei, în viețile lor.

Dumnezeu dă fiecărui suflet pe care l-a creat șansa de a ajunge față în față cu El, de a-L accepta sau de a-L respinge.

Noi știm bine, noi însene, că ceea ce facem nu este decât o picătură într-un Ocean. Dar , dacă această picătură nu ar fi în Ocean, ea ar lipsi.

ÎNDEMNURI SPRE O BOGATĂ VIAȚĂ ȘI TRĂIRE CREȘTINEASCĂ

Noi creștinii trebuie să ne rânduim cu fidelitate comportamentul nostru în raport cu credința ce o avem și cu viața noastră socială.

Iubindu-L pe Dumnezeu atât de mult - ca a-L pune pe primul plan al vieții noastre -, simțim că suntem asaltați de mulțimea preocupărilor pământești și căutăm rezolvarea dorită, adică a-L lăuda pe El, în principal.

Biserica a găsit rezolvarea: „Tot ceea ce faceți faceți-le pentru Dumnezeu! Și veți reuși să-L lăudați toată ziua”.

Treburile la care ne obligă fie profesiunea, fie ocupațiile familiale țin loc de rugăciune dacă le facem cu iubire și cu recunoștință către Dumnezeu și îi mulțumim că ne dă puterea și timpul pentru a le îndeplini.

În lipsă de timp, în situație de boală, să ne folosim cât mai des de așa numitele „rugăciuni săgetătoare”, care sunt scurte dorințe, elanuri pline de afectivitate, care ne înalță sufletele și mintea spre Dumnezeu. Aceste scurte rugăciuni, la nevoie, pot să înlocuiască pe celelalte rugăciuni-nu le vor putea înlocui total, dar pe acestea le putem rosti pretutindeni, și în mijlocul oricărei ocupații. Exemplele sunt nenumărate:

„Isuse Cristoase, Domnul și Dumnezeul meu, ajută-mă!”

„Inimă Sfântă a lui Isus, eu mă

încred în Tine!”

„Sfântă Inimă a lui Isus, apără familia mea!”

„Isuse blând și smerit cu Inima, fă inima mea asemenea cu a Ta!”

„Doamne, primește rugăciunea mea și ajută necredinței mele!”

„Doamne, îți mulțumesc, Te măresc, Te laud, Te ador și Te iubesc!”

„Mărire Ție, Stăpâne Sfinte! „Laudă Ție, Sfântă Treime!”

Ar fi bine ca toți creștinii, dar în special vârstnicii și bolnavii, să ne familiarizăm cu practicarea acestor scurte rugăciuni, a căror multitudine învie și luminează sufletul, pentru că, adorându-L pe Dumnezeu, căruia ne rugăm, îi cerem ajutorul, îi cerem îndurarea.

Ca și catolici, îi oferim Preacuratei rugăciunea Rozarului, o

(continuare în pag. 13)

rugăciune ușoară și potrivită pentru toți; este „cartea de rugăciune” a celui ce nu poate citi sau vedea, este un bogat izvor de hrană sufletească al celui ce cunoaște valoarea rugăciunii. Rostirea Rozariului este posibilă și recomandată în orice loc, acasă, în vreme de odihnă, de sănătate, de boală, în biserică, pentru sine, pentru alții, pentru dobândirea unui har, pentru cei vii, pentru cei morți, pentru cei buni, e rugăciunea care conține tot ce ne trebuie pentru a ne feri sufletul nu numai de osânda veșnică, ci a ne duce la o înaltă curățenie a inimii.

În timpul rugăciunilor mai lungi din programul unei zile, dacă suntem acasă, Sfânta Tereza recomandă ca în timpul rugăciunii să ne așezăm trupul într-o poziție comodă, pentru că incomoditatea trupului poate deranja spiritul și astfel să ne risipească evlavia și atenția atât de necesare trăirii rugăciunii în suflet, în gând. Important este ca sufletul, iubirea din inima noastră să fie cu adevărat prosternate și îngenunchate în prezența lui Dumnezeu, cu simțăminte de evlavie, adorare, respect, încredere și iubire.

Sfânta Liturghie este suprema rugăciune a Bisericii și a creștinului, pentru că aici au loc prefacerea Pâinii și a Vinului în Sfântul Trup și Sânge al Domnului.

Sfânta Împărtășanie ce o facem în timpul Sf. Liturghii este mijlocul cel

mai eficace de a ne uni cu Dumnezeu. „Cel ce mănâncă Trupul meu - zice Mântuitorul - va trăi în mine și eu voi trăi în el”. Să dorim din toată ființa acest Sacrament, numit „Iubirea iubirilor”, să-l dorim din toată inima, să-l primim cât mai des ca să ne umplem de această iubire divină. Să nu ni se pară că nu avem nici un folos din cuminecările dese, pentru că tocmai cuminecarea frecventă ne menține în starea harului sfințitor, adică într-o dumnezeiască hrană a sufletului.

Impulsul ce ne determină a ne cumineca trebuie să fie numai iubirea noastră pentru Trupul și Sângele lui Cristos, căci și pe Isus numai iubirea Inimii Sale Sfinte Il face să ni se dăruiască în această Sfântă Taină.

Euharistia, înainte de toate, este calea cea mai sigură pentru a înainta într-o viață spirituală și singura virtute, pe care ne-o cere acest mod de sfințire, este dorința sinceră de a profita de ea pentru a fi mai buni. Isus Cristos nu a zis „Veniți la mine cei ce sunteți drepti și desăvârșiți”, ci „Veniți la mine toți cei oboșiți și împovorați!” Se referea la păcatele omenirii.

Există oameni care se consideră drepti, purificați, ei nu fac spovada penitențială cum fac cei păcătoși, renunță să se împărtășească motivând că nu au destulă perfecțiune. Această gândire și comportare este o adevărată ofensă adusă Sf. Sacrament. Nu

(continuare în pag. 14)

aducem nici cea mai mică cinstire Preasfântului Sacrament prin aceea că renunțăm a-l primi, dimpotrivă, îl jignim pe Isus, care ne invită la ospățul Său, iar noi îl refuzăm.

Cine nu îndrăznește să se împărtășească mai des, pentru că nu se simte vrednic, atunci să nu se împărtășească niciodată. Care făptură de pe pământ poate pretinde că este vrednică să-L primească pe Dumnezeu? Dar nu nmai atât: ar trebui să renunțăm să mai intrăm într-o biserică, să încetăm să ne adresăm lui Dumnezeu prin rugăciune, căci o creatură mizerabilă ce suntem toți, căzută în atâtea păcate, nu este vrednică să intre în Casa Domnului și încă să se roage lui Dumnezeu.

Sf. Francisc de Assisi spunea că sunt două categorii de persoane care trebuie să se împărtășească des: **a.** Cei desăvârșiți, pentru ca prin Sf. Sacrament să se unească cu Izvorul a toată perfecțiunea, cu Isus; **b.** Cei imperfecti, ca prin Sf. Sacrament să-și întărească harul de a ajunge la perfecțiune. Cei tari ca să nu slăbească în credință, cei slabi ca să-și întărească credința, cei bolnavi ca să se vindece, cei sănătoși ca să nu se îmbolnăvească.

Tocmai pentru lipsurile pe care le avem, trebuie să ne cuminecăm cât mai des, pentru ca Isus, cel ce posedă totul, să ne dăruiască ceea ce ne lipsește. (va urma)

Maria HETCO

Faptele milei sufletești

- 1. A învăța pe neștiutori.**
- 2. A sfătui pe cei îndoielnici.**
- 3. A mângâia pe cei întristați.**
- 4. A îndrepta pe cei păcătoși.**
- 5. A ierta toate vătămarile ce ni se fac.**
- 6. A îndrepta greșelile altora.**
- 7. A te ruga pentru cei vii și pentru cei morți.**

Faptele milei trupești

- 1. A hrăni pe cei flămânzi.**
- 2. A da de băut celor însetați.**
- 3. A îmbrăca pe cei goi.**
- 4. A primi pe cei străini.**
- 5. A cerceta pe bolnavi.**
- 6. A răscumpăra pe cei robiți.**
- 7. A îngropa pe cei morți.**

MILOSTIVIREA, FIICA IUBIRII CREȘTINE

Milostivirea este calitatea de a fi darnic, generos. Este de asemenea compasiune, îndurare, bunăvoință, binefacere, pomană; stare sufletească ce înclină la ajutorarea celui în lipsă. Milostivirea se arată în iertare, în ajutor, dar mai ales în iubire față de aproapele. Milostivirea este o virtute foarte scumpă pentru viața creștină pentru că la Judecata din urmă Mântuitorul amintește de ea. Omul trebuie să arate milostivirea față de aproapele imitând pe Tatăl milostivilor: „Fiți milostivi precum și Tatăl vostru este milostiv” (Lc.6,36). Milostivirea este una din condiții pentru a intra în Împărăția Cerurilor, despre care Isus a spus: „Fericiți cei milostivi, pentru că ei vor [afla] milostivire” (Mt.5,7). Isus revelează milostivirea lui Dumnezeu prin cuvânt, prin gesturi și prin persoana Sa. „Avem nevoie mereu să contemplăm misterul milostivirii. Este izvor de bucurie, de seninătate și de pace. Este condiție a mântuirii noastre. Milostivire este cuvântul care revelează misterul Preasfintei Treimi. Milostivire este actul ultim și suprem cu care Dumnezeu ne vine în întâmpinare. Milostivire este legea fundamentală care locuiește în inima fiecărei persoane atunci când îl privește cu ochi sinceri pe fratele pe care-l întâlnește pe drumul vieții. Milostivire este calea care îl unește pe Dumnezeu cu omul, pentru că deschide inima la speranța de a fi iubiți pentru totdeauna, în pofida limitei păcatului nostru”. (1)

Milostivirea creștină, expresie a iubirii, un este o idee abstractă, ci

o realitate concretă care provine din interiorul ființei umane ca sentiment profund, natural, format din duioșie și din compasiune, din indulgență și din iertare. În lumina milostivirii, Isus a petrecut pătimirea și moartea Sa, conștient de marele mister al iubirii supreme care avea să se împlinească pe cruce. Isus a primit misiunea de la Tatăl de a revela iubirea divină în plinătatea ei. Întreaga ființă a lui Isus este iubire, o iubire milostivă care se dăruiește în mod gratuit pentru mântuirea lumii. Misterul lui Cristos obligă pe fiecare creștin să proclame îndurarea ca iubire milostivă a lui Dumnezeu, revelată în însuși misterul lui Cristos. El ne cere să facem referință la această milostivire și să o implorăm în această dificilă și critică fază a istoriei Bisericii și a lumii. Biserica are misiunea de a vesti și mărturisii milostivirea în întreaga lume contemporană. „Biserica trăiește o viață autentică atunci când mărturisește și proclamă milostivirea – cel mai uimitor atribut al Creatorului și al Răscumpărătorului – și când îi apropie pe oameni de izvoarele milostivirii Mântuitorului a căror depozitară și împărțitoare este ea”. (2)

Biserica contemporană este profund conștientă de faptul că numai pe baza iubirii milostivire a lui Dumnezeu va fi în măsură să pună în aplicare sarcinile care decurg din învățătura biblică și, în primul rând, sarcina ecumenică care vizează unirea tuturor celor care mărturisesc pe Cristos. Inițiind eforturi

(continuare în pag. 16)

considerabile în această direcție, Biserica mărturisește cu smerenie că numai acea dragoste care este mai puternică decât slăbiciunea divizării umane poate realiza cu siguranță acea unitate pe care Cristos a implorat-o de la Tatăl. Numai cu privirea ațintită spre fața milostivă a lui Isus putem percepe iubirea Preasfintei Treimi și drumul către unitatea creștină. Euharistia și milostivirea sunt cei doi piloni ai construcției ce susțin întreaga viață a Bisericii, care are nobila misiune de a vesti iubirea și milostivirea divină prin intermediul cărora se ajunge la inima și mintea fiecărui creștin.

Primul și cel mai important adevăr al Bisericii este iubirea jertfelnică și milostivă a lui Isus Cristos. Biserica este chemată să devină slujitoarea și mediatoarea înaintea creștinilor a acestei iubiri. Factorul determinant pentru Biserică și pentru credibilitatea vestirii sale este ca ea să trăiască și să mărturisească iubirea milostivă cu ajutorul căreia se regăsește drumul sigur care duce la mântuire. În fața noastră este imaginea generației din care facem parte, iar acțiunile Bisericii îngrijorează pe mulți oameni contemporani. Trebuie să ne facem griji cu privire la declinul multor valori fundamentale care constituie un bun incontestabil nu numai pentru morala creștină, ci și pentru morala umană, ca respectul pentru viață.

Permisivitatea morală lovește mai ales în domeniul mai sensibil al vieții și coexistenței umane prin care se ajunge la criza adevărului în relațiile interumane, la lipsa de responsabilitate în acțiune și vorbire, la pierderea sensului binelui

comun și autentic și la ușurința cu care acestea sunt înstrăinate. În cele din urmă asistăm la o profanare care de multe ori se transformă în dezumanizare individuală și socială pentru care nimic nu este sacru, ci totul se dezintegrează moral, în pofida aparențelor. În legătură cu această imagine a generației noastre, Biserica nu poate să nu simtă o profundă și justificată îngrijorare. Biserica este conștientă de necesitatea de a da mărturie despre milostivirea lui Dumnezeu în iubire, dreptate și adevăr cu scopul de a fi puse în fața tuturor fenomenelor care generează răul fizic și moral, înainte ca amenințările să umbrească întregul orizont al vieții omului de azi. Biserica proclamă adevărul și milostivirea lui Dumnezeu revelate în Cristos răstignit și înviat, și urmărește să pună în aplicare îndurarea oamenilor față de semenii, văzând în aceasta o condiție indispensabilă și o solidaritate pentru o viață mai bună atât în prezent, cât și în viitor, fără crime îndreptate împotriva celor nevinovați.

În momente atât de critice ca cele pe care le parcurge omenirea zilelor noastre, Biserica aflată în mijlocul multor aspecte ale răului care se abat asupra umanității și o amenință, este chemată să unească pe toți creștinii de pretutindeni și împreună să înalțe imn de glorie și rugăciune, ca un adevărat strigăt de îndurare adresat lui Dumnezeu. Acesta este dreptul fundamental și datoria de onoare ale Bisericii și ale întregii creștinătăți în Isus. Cu cât conștiința umană cedează în fața secularizării, cu atât își pierde sensul

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

și se îndepărtează de misterul îndurării, care poartă în sine revelația completă a iubirii divine. Iubirea milostivă este mai puternică decât moartea, mai puternică decât păcatul și învinge oricare alt rău din lume. Ea ridică pe omul căzut în abisul păcatului și-l eliberează de cele mai mari provocări sau amenințări și-l pune în legătură cu Isus Cristos pentru mântuirea sufletului a căruia valoare nu poate fi măsurată nici cu cele mai precise și mai moderne mijloace materiale.

Iertarea este de asemenea, o condiție esențială pentru reconciliere și milostivire nu numai în relația lui Dumnezeu cu omul, ci și în relațiile dintre oameni. O lume din care iertarea a fost eliminată ar fi doar o lume rece, lipsită de justiție, de dreptate, de adevăr și de respect; o lume în care fiecare ar pretinde drepturile sale împotriva celorlalți, fără nici un temei concret și care ar putea transforma viața particulară și societatea umană într-un sistem de opresiune sau într-o arenă de luptă permanentă a unuia împotriva celuilalt. Milostivirea devine un element indispensabil pentru formarea relațiilor juste dintre oameni, bazate pe respect reciproc în spiritul cel mai profund care este fraternitatea umană. Omul vine la iubirea milostivă a lui Dumnezeu, după cum el însuși transformă interiorul său într-un câmp spiritual de iubire față de aproapele. Iubirea milostivă, în relațiile dintre oameni, nu este un act unilateral, ci unul social, care se opune crimelor comise de cei ce nu cunosc Iubirea și Jertfa izbăvitoare a lui Isus Cristos.

Sfântul Părinte Papa Francisc

a decretat perioada cuprinsă între 8.12.2015 și 20.11. 2016, drept Anul Sfânt al Milostivirii. În Bula papală de convocare a Jubileului Extraordinar al Milostivirii, se arată: „Acesta este timpul potrivit pentru a schimba viața! Acesta este timpul de a lăsa ca inima să fie atinsă! În fața răului comis, chiar și a crimelor grave, este momentul de a asculta lacrimile celor nevinovați care au fost jefuiți de bunurile lor, de demnitate, afecțiuni și de însăși viața lor. A rămâne pe calea răului este doar sursă de amăgire și tristețe. Viața adevărată este cu totul altceva. Dumnezeu nu obosește în a întinde mâna. Este mereu dispus să asculte, și eu sunt dispus, asemenea fraților mei episcopi și preoți. E suficient doar a accepta invitația la convertire și a se supune justiției, în timp ce Biserica oferă milostivirea”. (3)

Isus Cristos adresează Apostolilor îndemnul: „mergeți și învățați ce înseamnă: Îndurare vreau și nu jertfă, căci nu am venit să-i chem pe cei drepiți, ci pe cei păcătoși”(Mt.9,13). Îndurarea și nu jertfa este mijlocul prin care Isus cheamă pe cei păcătoși la pocăință, la convertire. În fața iubirii milostive a lui Isus, jertfa pierde din importanța pe care o avea în Legea veche. În locul vechilor jertfe Isus a pus iubirea milostivă, iar Jertfa Sa de pe Cruce este necesară și suficientă pentru reconcilierea omului cu Dumnezeu. Orice altă jertfă adusă de oameni nu poate egala Jertfa milostivă și izbăvitoare a lui Isus, rezultată din iubire față de lume.

Ioan MĂGERUȘAN

(1) PAPA FRANCISC, *Bula Misericordiae vultus*, pct.2; (2) PAPA IOAN PAUL al II-lea, *Scrisoarea enciclică Dives in misericordia*, pct.13; (3) PAPA FRANCISC, *op.cit.* pct.19.

Papa Ioan Paul al II-lea (XXIII)

*„ ... tu va trebui să introduci
Biserica în al treilea mileniu!”*

Sunt cuvintele pe care Primatul Poloniei le-a spus Papei Ioan Paul al II-lea, la 16 octombrie 1978, la Conclav.

Anii treceau, ideea stăruia și Papa era încrezător că va duce Biserica în cel de al III-lea mileniu. Odată le-a cerut polonezilor să-l ajute prin rugăciuni ca să-și poată îndeplini misiunea: „Întrucât anii trec și văd că îmbătrânesc mereu, ajutați-mă cu rugăciunile voastre, ca să-mi pot duce la bun sfârșit misiunea”.

De la jumătatea anilor nouăzeci, Papa a purtat zi după zi un vis: să celebreze Marele Jubileu și să introducă Biserica în mileniul al III-lea.

În acest timp a schițat proiectul „Marelui Jubileu”, care, în primăvara anului 1988, a fost definitivat, în unele situații chiar la nivel de detaliu. În 1998 a fost publicat „Calendarul Anului Sfânt 2000”, din care redăm câteva obiective precise față de sine și față de Biserică:

- În noaptea de Crăciun 1999 va deschide „Poarta Sfântă” a Bazilicii San Pietro și o va închide la Boboteaza din 2001. În mod simbolic, Jubileul va însemna actul prin care Papa va introduce Biserica în noul mileniu;

- La 18 ianuarie 2000, va fi deschisă „Poarta Sfântă” la „Bazilica San Paulo în afara zidurilor Romei”, unde se va celebra o „Liturgie ecumenică”;

- La Miercurea cenușii, 7 martie 2000, se va realiza un act penitențial

cu „cererea iertării”, în urma cercetării conștiinței la încheierea unui mileniu;

- Comemorarea martirilor secolului al XX-lea;

- Colosseumul a fost locul unde Papa, la 7 mai 2000, avea să țină „Comemorarea ecumenică pentru noii martiri”. Totul s-a desfășurat potrivit planului, acolo s-a auzit rostit de către Sfântul Părinte numele Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică și a Episcopului Martir Ioan Suci;

- Ziua de rugăciune pentru „colaborarea dintre diferite religii”, la Sărbătoarea Rusaliilor;

- La 3 octombrie, „Ziua dialogului evreo-creștin”. Se spune că a fost un gest răsunător al îndrăzelii Sfântului Părinte de a vorbi necreștinilor despre Isus, la aniversarea a două mii de ani de la venirea Sa.

În 1994 Papa face cunoscută Scrisoarea apostolică „Tertio millennio adveniente”, iar în 1995 formează „Comisia Centrală” în vederea „Marelui Jubileu” și o încredințează Cardinalului Roger Etchegaray, care a reacționat entuziast la propunerile Papei pentru „Jubileu”. Cardinalul era cunoscut a fi „inima fierbinte a Curiei și singurul personaj curial în stare să intre în deplină sintonie cu Ioan Paul al II-lea și cu proiectele sale cele mai utopice și temerare (Luiggi Accattoli, „Karol

(continuare în pag. 19)

(urmare din pag. 18)

Wojtyła” - omul sfârșitului de mileniu -, Casa de Edituro „Viața Creștină”, Cluj-Napoca, p.341).

Sub conducerea Cardinalului au lucrat opt comisii care au rezolvat toate problemele desfășurării „Jubileului”.

Ne oprim atenția doar asupra „Comisiei noilor Martiri”, pentru că în paginile acțiunilor ei, Biserica noastră este prezentă. Comisia nu a avut scopul de a declanșa noi procese de beatificare, ci de „a sprijini conștientizarea importanței martirajului azi și a dimensiunii sale ecumenice. Avea obiectivul de a aduna mărturii pentru memoria viitorului, care să cuprindă bogățiile încă neexplorate ale martirajului în zilele noastre” (Op. cit., p.343).

Cinstit și drept lucru, dar, din păcate, memoria oamenilor e destul de slabă, astăzi sunt tot mai puțini cei care doresc să cunoască cu adevărat jertfele semenilor și semnificația acestor jertfe din trecutul apropiat, în cel mai bun caz, se rețin doar nume.

Din preocuparea pe care Papa Ioan Paul al II-lea a avut-o însă pentru martirii secolului trecut, „transpare sentimentul său tragic față de momentul istoric pe care îl trăim la schimbarea mileniului. El îl resimte ca pe un timp de maximă încercare și de maximă oportunitate pentru credință” (Op.cit., p.344).

Revenind la desfășurarea „Marelui Jubileu”, reținem că pentru „Jubileu” s-au prevăzut zile dedicate tuturor categoriilor existente în societate: copiilor, persoanelor consacrate, bolnavilor, artiștilor, ziaristilor, profesorilor universitari, emigranților,

femeilor, militarilor, polițiștilor, etc. Două mari evenimente au fost înscrise pentru Roma anului jubiliar: „Ziua Mondială a Tineretului” și „Congresul Euharistic Internațional”.

În perioada „Marelui Jubileu”, seară de seară, Papa a apărut la fereastră să-și salute pelerinii din Piața San Pietro.

Față de „Jubileele” anterioare, „Jubileul 2000” prezintă o mai însemnată dimensiune ecumenică și interconfesională.

Papa Ioan Paul al II-lea a avut un dar deosebit: capacitatea de a vedea mersul istoriei, viziunea viitorului. În cuvintele sale, la „Jubileu”, dar și cu alte ocazii, se simțea cât de adânc a receptat conflictul dintre bine și rău, conflict ce stăpânește lumea. Bucuria „Marelui Jubileu”, am putea spune triumful lui, a fost atât de vizibil și simțit, încât nu am sesizat, în mesajele Papei, teama, speranța și încredere în viitor, pentru că, spunea Papa „epoca noastră e în mod deosebit doritoare de spiritualitate”. Pentru a salva umanismul atât de amenințat astăzi, Papa Ioan Paul al II-lea a făcut tot ce s-a putut. Nu trebuie să pierdem din vedere lucrarea „Decalog pentru mileniul III”, în care Papa cuprinde tot ce are mai bun învățătura Bisericii lui Cristos, un adevărat ghid spiritual pentru noi.

Sfântul Părinte ne vorbea despre un nou răsărit ce se ivește pe cerul istoriei. Oare se zărește?! Oricum, ceea ce trebuie să facem este să urmăm îndemnul Sfântului Părinte: „Să fim lumina și sarea unei lumi care are enormă nevoie de Isus, mântuitorul omului”.

„Maria Rosa Mystica”

La 8 decembrie 1947, de „Sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri a Maicii Domnului”, au venit mai multe mii de persoane la Montichiari, auzind de aparițiile Sfintei Fecioare.

Pierina a pătruns cu mare greutate în biserica înțesată de lume și a îngenuncheat în mijlocul ei, acolo unde au avut loc și celelalte apariții.

În timp ce lumea se ruga Sfântul Rozariu, Pierina a exclamat: „O, Madona!”. S-a făcut o liniște deplină. Pierina a văzut-o pe Preacurata coborând pe o mare scară albă, împodobită pe amândouă părțile cu trandafiri albi, roșii și aurii. Surâzând, Sfânta Fecioară a zis: „Eu sunt Neprihănita Zămislire”, continuând să coboare, a mai zis: „Eu sunt Maica harului, cea plină de har, Maica Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos”. Iar după câteva clipe: „Venind aici, la Montichiari, doresc să fiu invocată și venerată sub numele de ROSA MYSTICA. Doresc în fiecare an, la 8 decembrie, la ora amiezii să se respecte un ceas de har pentru lumea întreagă, prin care se vor dobândi numeroase haruri spirituale și materiale”.

Apoi urmă: „Domnul nostru Isus Cristos, Fiul meu dumnezeiesc, își va arăta marea Sa îndurare, dar cei buni trebuie să se roage pentru sărmanii păcătoși. Să se transmită cât mai curând posibil Păstorului Suprem al Bisericii, Papa Pius al XII-lea că doresc ca acest ceas de har să fie cunoscut și răspândit în lumea întreagă. Cel care nu va putea veni la biserică în ora amiezii, să se roage acasă și va primi atunci harurile mele. Cel care se roagă aici și varsă lacrimi de căință pe marmora aceasta, va găsi o cale sigură și va primi ocrotirea și harurile Inimii mele de Mamă”.

Fecioara îi arată Pierinei Inima sa, care-și revărsa iubirea asupra oamenilor, și spuse: „Iată această Inimă care-i iubește atât de mult pe oameni, în timp ce mulți dintre ei o copleșesc cu insulte”. (va urma)

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)